

Zgromadzenie Sióstr Wspólnej Pracy od Niepokalanej Maryi

ul. Orła 9
87-800 Włocławek, PL

tel. 54 231 32 28, fax 54 232 23 09
e-mail: orla@siostrywspolnejpracy.pl

Włocławek, dn. 7 października 2021 r.
Wspomnienie Matki Bożej Królowej Różańca Świętego

Chwała Jezusowi i Maryi na wieki!

Kochane Siostry!

Zbliża się dzień 27 października 2021, który rozpoczyna obchody Roku Jubileuszowego. Ten nadchodzący czas jest przygotowaniem do celebracji głównych uroczystości, z okazji 100. rocznicy kanonicznego zatwierdzenia Zgromadzenia Sióstr Wspólnej Pracy od Niepokalanej Maryi. Stulecie Zgromadzenia zachęca do wdzięczności wobec Boga za to, czego dokonał i nadal dokonuje poprzez każdą Siostrę dla Kościoła, Ojczyzny i świata. Czas ten pozwala „spojrzeć z wdzięcznością w przeszłość” (List Apostolski *Świadkowie radości* p. 1) na czas kształtowania się pierwszych wspólnot, a jednocześnie spojrzeć w przyszłość odważnie i z nadzieją.

W naszych sercach niech będzie szczere pragnienie, aby nadchodzący Rok Jubileuszowy stał się prawdziwie „rokiem łaski od Pana” (por. Iz 61, 2), który pomoże nam w świetle Ducha Świętego gorliwie zachowywać, a jednocześnie ożywiać charyzmat i duchowe dziedzictwo Zgromadzenia.

Teologiczną perspektywę Jubileuszu wskazał św. Jan Paweł II w słowach: „Každy Jubileusz jest przygotowany w dziejach Kościoła przez Opatrzność Bożą” (List Apostolski *Tertio millennio adveniente* p. 17). W dokumencie znajdziemy też inne cele i znaczenie tego niezwykłego czasu: „w szczególny sposób poświęcony Bogu”, „ma być wielką modlitwą uwielbienia i dziękczynienia”, a „radość każdego Jubileuszu jest w szczególny sposób radością z odpuszczenia win, radością nawrócenia” (por. p. 32). Pierwszoplanowym celem Jubileuszu, ku któremu mają prowadzić wszystkie działania i postanowienia, jest „ożywienie wiary i świadectwa chrześcijan” (p. 42).

Zapraszam Siostry do jubileuszowej refleksji opartej na Jezusowej przypowieści o pannach mądrych i nierozsądnych, zamieszczonej w Ewangelii wg św. Mateusza (Mt 25, 1-13). Jej treść niech stanie się podstawą naszych rozważań i inspiracją do podjęcia twórczego, duchowego wysiłku.

1. *Wtedy podobne będzie Królestwo niebieskie do dziesięciu panien, które wzięły swoje lampy i wyszły na spotkanie pana młodego* (Mt 25, 1)

Jezus w przypowieści obrazowo przedstawia prawdę o Królestwie Bożym, które głosił i budował całym swoim życiem. I nadal to czyni przez Kościół święty i tych, którzy go tworzą. Przedstawiony obraz panien i pana młodego nasuwa myśli o miłości, ale i o naszym powołaniu do życia wiecznego, myśli o fundamentalnych prawdach naszego życia, które wypełniają je treścią i nadają sens.

Ewangelista przekazuje nam ważną prawdę: jak panny czekają na spotkanie z panem młodym, tak każda dusza ludzka tęskni za miłością Oblubieńca. Tak zostaliśmy stworzeni, aby pragnąć miłości, którą jest nasz Pan, nasz Stworzyciel, nasz Bóg. I tylko w Nim jest spełnienie naszych najgłębszych pragnień. Nasz Boski Oblubieniec powołał nas do życia i chce, aby ono trwało wiecznie na weselnej uczcie. Rozpoczął w nas to dzieło w chrzcie świętym – zawierając z nami przymierze miłości – i pielęgnuje udzielając siebie nieustannie w sakramentach.

Tak czynił przez minione lata w naszych sercach oraz w sercach sióstr, które były przed nami i będą po nas, zapraszając jednocześnie do współpracy z łaską i trwania w Jego miłości. Dał nam lampy naszego człowieczeństwa, aby ono świeciło mocą Jego obecności, łaski, miłości. On sam chce być Światłem naszego życia.

To Boże pragnienie spełniło się w życiu Najświętszej Maryi Panny, „która szła naprzód w pielgrzymce wiary” (Konstytucja Soborowa *Lumen gentium* p. 58) i świętego Józefa, „przez którego Bóg troszczy się o początki odkupienia” (List Apostolski *Patris corde* p. 5). Oddajemy im cześć jako Patronom naszego Zgromadzenia. Wiara w Boże prowadzenie, rozjaśniana światłem Bożego Słowa, stała się mocą w odpowiedzi i realizowaniu Bożego zaproszenia do udziału w Jego dziele zbawienia. Niech umiejętność słuchania Słowa Pana, całkowite zaufanie i powierzenie się Jemu w sytuacjach przekraczających ludzkie rozumowanie stanie się naszym udziałem.

Przeżywając jubileuszową radość, uwielbiamy Boga za naszych Patronów, za to, że wskazywali i wskazują drogę do nieba, drogę wiary, nadziei i miłości. Dziękujemy im za wstawiennictwo i opiekę, za wszystkie wyproszone łaski: za towarzyszenie w oczekiwaniu na spotkanie Pana, za pomoc w trosce o naszą i innych świętość, za wsparcie w ukochaniu Jezusa i Jego Kościoła.

2. *Lecz o północy rozległo się wołanie: „Pan młody idzie, wyjdźcie mu na spotkanie”. Wtedy powstały wszystkie owe panny i opatrzyły swe lampy* (Mt 25, 6)

Był taki moment w naszym życiu, kiedy usłyszałyśmy głos Boży, szczególne zaproszenie do pójścia przez życie w zażyłej bliskości z Jezusem, naszym Panem i Oblubieńcem.

On idzie przez wieki, wychodzi nam każdego dnia na spotkanie, zaprasza do jedności, dając siebie całego. Zachwyciło nas Jezusowe posłuszeństwo wobec Ojca i poddanie Jego zamiarom, Jezusowe ubóstwo i otwarcie na każdego człowieka, Jezusowa czystość i jedność w miłości z Ojcem w Duchu Świętym. Zachwycił nas Jezus wypełniony mocą Bożą i służbą człowiekowi. To ten zachwyt sprawił, że jak te ewangeliczne panny powstałyśmy, aby opatrzeć lampy naszego człowieczeństwa Jezusową miłością. Tak Jezus pociągnął nas za sobą i stale pociąga, a zbliżając do siebie chce, abyśmy Go naśladowały w relacji do Boga i człowieka. Tak naprawdę to On sam opatruje nasze lampy, On sam opatruje rany naszych serc, abyśmy to czyniły wobec innych. Ta szczególna łaska uwrażliwia na potrzeby drugiego człowieka, czyni nas wrażliwymi i współczującymi.

Osobą szczególnie wrażliwą na sprawy Boże i współczującą wobec bliźniego była Franciszka Rakowska. W swoich notatkach napisała: „Pan Bóg ma do mnie prawo dwojakie: raz, że mnie stworzył dla siebie, drugi raz przez poświęcenie się całkowite dla Niego moje” (*Franciszka Rakowska*, s. 88). Z charyzmatyczną dobrocią dostrzegała potrzebę pomocy innym w prowadzeniu życia według Bożych zasad. W trudnych warunkach przełomu XIX i XX wieku dostrzegła biedę materialną, społeczną i duchową kobiet, rozpoznała znak czasu i idąc za Bożym wezwaniem założyła Stowarzyszenie Kobiet Wspólnej Pracy Rzymskokatolickiego Wyznania we Włocławku. Duchowym opiekunem wspólnoty był o. Ksawery Sforski – franciszkanin, a następnie jego penitent ks. Wojciech Owczarek, który będąc diakonem żarliwie modlił się słowami: „Obym Cię, Jezu, zawsze kochał! Niech przepadnie godzina, która upłynęła mi bez miłowania Ciebie” i podejmował starania, aby się wypełniły (*Notatki rekolekcyjne*, s. 35). Swym nauczaniem i sposobem życia, wypełnionym gorliwą modlitwą i heroiczną pracą, wskazał wzór życia, w którym Bóg był na pierwszym miejscu.

Siedem lat po śmierci Franciszki, dokładnie – 27 października 1922 roku, staraniem biskupa Wojciecha Owczarka, Stowarzyszenie zostało kanonicznie erygowane przez biskupa ordynariusza Stanisława Zdzitowieckiego jako Zgromadzenie Sióstr Wspólnej Pracy od Niepokalanej Maryi. I właśnie to historyczne wydarzenie jest główną racją naszego jubileuszowego świętowania.

Matkę Franciszkę i biskupa Wojciecha z szacunkiem i wdzięcznością uznajemy za Założycieli. Na darze, który otrzymali, i na duchowości, którą żyli, ukształtowany został charyzmat Zgromadzenia. Przez minione stulecie realizowałyśmy przekazaną misję, tworząc dziedzictwo naszej Rodziny zakonnej. Założyciele wciąż pokazują, jak z otwartością na Boże dary i wezwanie opatrywać lampy swoje, współsióstr i tych, wśród których żyjemy i pracujemy, a szczególnie tych, których lampy gasną. Chcemy jak Założyciele wskazywać na Pana i jak oni upodabniać się do Niego. Z wdzięcznym sercem rozważajmy ich życie i cnoty, dostrzegajmy w nich inspirację i źródło odwagi do całkowitego oraz radosnego oddawania się Bogu i Jego Królestwu w każdym czasie i okolicznościach. Dziękujemy Bogu za ten dar przekazany nam przez Kościół, który „podążając skwapliwie za tchnieniem Ducha Świętego, przyjmuje reguły przedłożone przez znakomitych mężów i niewiasty, a następnie dokładniej uporządkowane oficjalnie zatwierdza, autorytetem swoim czujnym i pomocnym wspiera Instytuty ustanowione tu i ów-

dzie dla budowania Ciała Chrystusowego, aby wzrastały i rozwijały się w duchu założycieli” (Konstytucja soborowa *Lumen gentium*, p. 45).

3. *Gdy one poszły kupić, nadszedł pan młody. Te, które były gotowe, weszły z nim na ucztę weselną...* (Mt 25, 10)

Powyższe słowa wskazują na zaistnienie jakiegoś rozróżnienia wśród oczekujących panien, mimo tego uniwersalnego zaproszenia na ucztę z panem młodym. Okazuje się, że tylko te gotowe dostały radości spotkania z oblubieńcem. Spotkanie to jest łaską. Jest coś absolutnie darmowego w Bożej miłości, którą Bóg obdarowuje osoby, wspólnoty. To wszystko, co otrzymałyśmy przez minione stulecie, stało się Bożym darem, który jest zaproszeniem do pracy, starania, do osobistego wysiłku każdej z nas.

To istotny wymiar naszej relacji z Bogiem, to tajemnica roztropności, która decyduje o spotkaniu z Umiłowanym. Roztropność jest jak oliwa w lampach naszego życia i wskazuje na to, co jest najważniejsze w życiu. Pan ze swą miłością jest blisko, On ciągle przychodzi, nie zaskakuje nas. Jest w naszych obowiązkach, naszej codzienności. Jezusowa miłość jest wierna. Dla nas czekanie często staje się trudem, okazuje się też, że można je zaniedbać. Czuwanie może okazać się zbyt uciążliwe i wówczas poddajemy się znużeniu.

A trzeba nam serc roztropnych, gotowych i otwartych na Boże przyjście, takich, które pozwalają się wypełniać miłością, dbają o relację, o więź, niezależnie od okoliczności życiowych, wspólnotowych. Życie staje się wówczas ewangeliczną lampą wypełnioną oliwą miłości. I nawet, gdy nasze lampy zaczynają gasnąć pod wpływem zmęczenia, utrudzenia, to jednak możemy czerpać z zapasów oliwy zgromadzonych w naszym sercu, których źródłem jest zażyłość ze Słowem, z Eucharystią, z sakramentami. I takiej miłości nie da się pożyczyć, nie można jej kupić. Dlatego w modlitwie całego Kościoła wołamy: „Chryste, na Twoje spotkanie wyszły z lampami święte dziewice, nie dozwól, aby kiedyś zabrakło oliwy wierności w lampach służebnic Tobie poświęconych” (Liturgia Godzin, *Teksty wspólne o dziewicach*).

Dziękując za wierność zastępów Sióstr, które żyły przed nami, ufamy, że dostały spotkania z Oblubieńcem, już na wieki. Cieszymy się ich radością.

Spoglądamy na naszą historię z perspektywy wiary i dostrzegamy w niej wydarzenia dobre i piękne, naznaczone trudem, służbą i świętością Sióstr. Tworzyły one i tworzą dzięki wielkodusznej i ofiarnej współpracy z łaską Bożą piękne karty historii Zgromadzenia, z których jesteśmy dumne. Nie można jednak zapomnieć o wydarzeniach, które były smutne i tragiczne, zarówno dla poszczególnych Sióstr, jak i wspólnot czy środowisk. Chodzi tu głównie o sytuacje naznaczone zagubieniem wiary, niewiernością wobec łaski powołania, grzechem i zgorszeniem.

Za dobro – dziękujemy, za zło – przepraszamy i prosimy o przebaczenie, aby pojednać się z Bogiem i z bliźnimi. W proces pojednania wpisuje się tradycja „odpustu – będącego jednym z konstytutywnych elementów jubileuszu. Objawia

się w nim pełnia miłosierdzia Ojca, który wszystkim wychodzi naprzeciw ze swą miłością, wyrażającą się w odpuszczeniu win” (Bulla *Incararnationis mysterium* p. 9). W okresie jubileuszowym będzie możliwość uzyskania odpustów zarówno przez nas, jak i osoby uczestniczące w wydarzeniach jubileuszowych w kościołach i kaplicach. Odpusty można uzyskać zgodnie z warunkami wyznaczonymi i określonymi w dekrete Penitencjarii Apostolskiej.

4. *Czuwajcie więc, bo nie znacie dnia ani godziny* (Mt 25, 13)

Tak zachęca Jezus w przypowieści, tak zachęca nas w tym wyjątkowym dla nas czasie. Cóż więc znaczy „czuwać”? Znaczy mieć zapas oliwy – miłości, która zabezpiecza nas na czas trudny, na czas próby czy naszej słabości. To posiadanie miłości, która uzdalnia do „spalania się dla innych”. „Czuwać” i „opatrywać lampy” znaczy przyjmować od Boga obfitość Jego miłości i strzec ją w sobie, aby wystarczyło do końca życia.

Takiego czuwania, przepełnionego miłością, uczy nas Maryja, Panna mądra, Najmądrzejsza. Uczy czuwania, które jest odwagą, aktywnością, wytrwałością i miłosierdziem. I czyni nas współpracownikami Boga w tym świecie. Dlatego razem z Nią chcemy wyśpiewać „Wielbi dusza moja Pana i raduje się duch mój w Bogu, Zbawicielu moim” (Łk 1, 46b-47), bo wielkie rzeczy uczynił nam Wszechmocny, zostając z nami w Eucharystii, karmiąc nas swoim Ciałem i Słowem. Dziękujemy za nasze rodziny, w których wzrastałyśmy, za biskupów, kapłanów i ich sakramentalną posługę, za ludzi, którzy wspierali Zgromadzenie i wspierają w różnych przestrzeniach realizowania misji. Wielbimy Boga za czas modlitwy i pracy, za czas formacji i formatorów, przełożonych, za spotkania i rozstania, za wszystko, przez co zbliżał nas do siebie, napełniał miłością, siłą i światłem, abyśmy tak „wyposażone”, ubogaczyły innych, zwłaszcza potrzebujących i zapomnianych. Dziękujemy za wszystko, czym pobudzał nas do nieustannego czuwania i wysiłku. A czynił to między innymi przez nauczanie Kościoła, który w swych dokumentach przekazuje: „Każdy zaś do ślubowania rad ewangelicznych powołany usilnie starać się winien o to, aby wytrwał i wznosił się wyżej w tym powołaniu, do którego Bóg go wezwał, dla przysporzenia świętości Kościołowi, na większą chwałę jednej i niepodzielnej Trójcy, która w Chrystusie i przez Chrystusa jest źródłem i początkiem wszelkiej świętości” (Konstytucja soborowa *Lumen gentium* p. 47)

Jubileusz naszego Zgromadzenia będzie trwał od 27 października 2021 roku do 31 grudnia 2022 roku. Centralne uroczystości zaplanowane są na dzień 29 października 2022 roku we Włocławku z Eucharystią celebrowaną w Bazylice Katedralnej pod przewodnictwem Prymasa Polski Arcybiskupa Wojciecha Polaka. Wydarzenie to będzie poprzedzone dziękczynną nowenną, trwającą od stycznia do września 2022 roku. W dwudziestym siódmym dniu każdego miesiąca będziemy jednoczyć się w dziękczynnej modlitwie. Na poszczególne miesiące przewidujemy też spotkania jubileuszowe w diecezjach, parafiach czy wspólnotach, gdzie Siostry żyją i posługują, oraz na Jasnej Górze.

Zapraszam wszystkie Siostry, aby dzień inauguracji naszego Jubileuszu był dniem wspólnotowego zawierzenia Maryi Niepokalanej każdej z nas, naszych wspólnot i nadchodzących wydarzeń oraz błagania o błogosławione owoce tego czasu, darowanego nam przez Miłosiernego Ojca. W tych intencjach proszę wspólnie odmówić „Modlitwę Jubileuszową”, akt zawierzenia „Matko Boża, Niepokalana Maryjo” i ofiarować modlitwę różańcową.

Proszę, aby każda Siostra podjęła jubileuszowe postanowienie, a owoce tego duchowego wysiłku złożyła w darze ofiarnym podczas Eucharystii, celebrowanej w lokalnej wspólnocie z okazji 100-lecia Zgromadzenia.

Powierzając Bogu nasz Jubileusz ufam, że jego świętowanie przyczyni się do odnowy wiary każdej z nas i osobistej – oblubieńczej więzi z Panem, który nas powołał; do ponownego odkrycia kim jest dla nas – indywidualnie i wspólnotowo – Jezus Chrystus; do pogłębienia naszej tożsamości chrzcielnej i zakonnej oraz świadomości charyzmatu; do dawania świadectwa: kim i po co jesteśmy w Kościele; do pogłębienia więzi z naszymi Patronami: Maryją Niepokalaną i św. Józefem, którzy pomagają nam kroczyć Bożymi drogami oraz Założycielami: matką Franciszką Rakowską i Sługą Bożym biskupem Wojciechem Owczarkiem, którzy posłuszni Duchowi Świętemu dali początek i zatwierdzenie naszej wspólnoty zakonnej. Ufam, że będzie to czas dziękczynienia Wszechmocnemu Bogu, który zaowocuje powrotem do „pierwotnej miłości” (por. Ap 2, 4) i rozbudzi swą łaską powołania nowe serca, aby miały odwagę pozytywnie odpowiedzieć na wezwanie Pana.

W czasie Jubileuszowym kierujemy nasze myśli i serca ku Niepokalanej naszej Matce z nadzieją na Jej wstawiennictwo. Ona – zawsze uległa działaniu Boga i nieszczędząca swojego życia dla dzieła zbawienia świata, niech wyprasza nam łaskę świadomego, całkowitego i ofiarnego oddania na „większą cześć i chwałę Pana naszego Jezusa Chrystusa”, dla budowania Królestwa Bożego.

Otaczam każdą Siostrę modlitwą oraz błogosławię na radosne i owocne przeżywanie Roku Jubileuszowego.

/-/ m. Agata Błaszczyk

przełożona generalna